

Kereszthordozó eltökéltség

Száz éve indult a győri diakonisszamunka

▶ **Egész napos konferenciával emlékezett meg a győri Evangélikus Szeretetház arról, hogy száz évvel ezelőtt a pozsonyi anyaházból érkezett két diakonissza nővér szolgálatba állásával elindult Győrben a diakonisszamunka. Az augusztus 16-ai jubileumi eseményen részt vett Norbert Denecke, a német evangélikus egyház főtanácsosa. Képviselték magukat továbbá evangélikus egyházunk diakóniai intézeteinek munkatársai is.**

A konferencia ünnepi istentisztelettel kezdődött a győri Öregtemplomban. Az igehirdetés szolgálatát *Ittész János*, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke végezte. A liturgiai részben *Karsay Lajos*, a szeretetház lelkesze vett részt. A püspök Lk 9,23–24 alapján prédikált. Hogy állunk ma a gyülekezeti szerszolgálatnál? Van-e tettekérség a maiak között? – tette fel a kérdést *Ittész János*. A tanítványi életben, a kereszthordozó életben nemcsak a kiválasztottaknak, hanem mindenkinek hely kell állnia. Akkor lesz áldott ez az emlékezés, ha abból mai eltökéltségek születnek, és ha úgy emlékezünk, hogy testvéreink sorsát keresztként magunkra tudjuk venni.

A konferencia kezdetén köszöntötte a résztvevőket *Ottófi Rudolf*, Győr megyei jogú város alpolgármestere, *Szabó György* egyházkerületi felügyelő, *Norbert Denecke* egyházi főtanácsos, valamint *Wettler Rezső*, a diakonissza-anyaház lelkesze.

Első előadóként *D. Keveházi László* nyugalmazott lelkesze, egyháztörténész emlékezett meg a győri diakonisszamunka kezdetéről. Győrben a gyülekezeti diakóniai szolgálatot

már a diakonisszák megérkezése előtt gyakorolták, hiszen a szeretetházat 1885. december 8-án adták át rendeltetésének. A ház első lakója két munkaképtelen idős férfi és négy árva gyermek volt. Ezután érlelődött meg a gyülekezet belmissziói bizottságában a gondolat, hogy az árvaházi gyermekek és idősök gondozására diakonissza nővéreket kellene alkalmazni. A pozsonyi anyaházról kértek két diakonisszát. 1910. február 9-én *Huber Etelka* és *Früh-*

zösségek felosztásáról és az azt követő megnehezült szolgálatról beszélt.

A diakonissza-anyaház megszűnése 1951 végén következett be; ötvenöt diakonisszának kellett egyházi vagy polgári foglalkozást találnia. Az egyházközség gondoskodott a diakonisszák pénzzel, bútorral, ruhával való ellátásáról, az anyaház épülete a gyülekezet kezelésébe került. Abban az időben huszonkilenc lakója volt a szeretetháznak.

FOTÓ: MENYES GYÜLŐ

wirt Augusztia nővérek személyében meg is érkeztek a pozsonyi küldöttek, akiket másnap, vasárnap vezetett be a szolgálatba *Pröhle Henrik* pozsonyi lelkesze. Az előadó erről a témáról könyvet is írt, amelynek ezen a napon volt a bemutatója – a Luther Kiadó diakóniai füzetek legújabb köteteként, *Isten nagy dolgokat kicsiny kezdetből szokott elindítani* címmel jelent meg.

A diakonisszamunka örömteli indulásának felelevenítése után *dr. Szilvácsy Péter* szociálpolitikai szakértő, a győri Evangélikus Szeretetház igazgatója – aki a ma élő diakonisszákra is megemlékezett, és köszöntötte őket – a diakonisszakö-

A mögöttünk hagyott eseményeket felidéző előadások után *Gregersen-Labossza György* lelkesze, az országos diakóniai bizottság elnöke a jelenre és a jövőre irányította a hallgatók figyelmét, amikor evangélikus egyházunk diakóniai szolgálatának lehetőségeiről, feladatairól és a kihívásokról szólt.

Ezenkívül még két szakmai előadás hangzott el. Először *prof. dr. Iván László* gerontológus, pszichiáter, országgyűlési képviselő beszélt az idős korúak életének szépségeiről és nehézségeiről, majd a demens betegek gondozásának, foglalkoztatásának gyakorlati kérdéseit vette sorra *Cső László* né szociálpolitikai szakértő, a Zárda-kert Idősek Otthona igazgatója.

A győri diakonisszamunka száz évvel ezelőtti elindulásának emléket állító konferencia *Ócsai Zoltánnak*, a Győri Evangélikus Egyházközség igazgató lelkeszének zárszavával fejeződött be.